

MONITOR

zpravodajský čtrnáctideník

ROČNÍK III., ČÍSLO 9

25. květen 2006

(za dobrovolné příspěvky)

Tradice Otců

Z kázání afrického autora ze VI. století

Mluvili všemi jazyky. Tak se totiž Bohu tehdy líbilo ukázat přítomnost Ducha Svatého: ten, kdo ho přijal, mluvil všemi jazyky. Měli bychom si, nejmilejší bratři, uvědomit, že je to ten Svatý Duch, skrze něhož se rozlévá láska v našich srdcích.

A protože láska měla shromáždit Boží církve v celém světě vjedno, mohl tehdy i jediný člověk, který přijal Svatého Ducha, mluvit všemi jazyky; a nyní těmi všemi jazyky mluví přímo sama jednota

Církve vytvořená Duchem Svatým.

A tak řekne-li někdo někomu z nás: „Přijal jsi Ducha Svatého, jak to, že nemluvíš všemi jazyky?“, má se mu odpovědět: „Já přece mluvim všemi jazyky, protože jsem částí Kristova těla, tj. Církve, a ta všemi jazyky mluví. Vždyť co jiného tehdy Bůh naznačil přítomností Svatého Ducha, než že jeho Církev bude mluvit všemi jazyky?“

Tak se vlastně splnilo, co kdysi pro-

hlásil sám Pán: *Nenalévá se mladé víno do starých měchů, ale mladé víno se nalévá do nových měchů a tak se uchová obojí.*

Takže tehdy, když jsme slyšeli mluvit apoštoly všemi jazyky, právem o nich někteří lidé říkali: *Jsou plni sladkého vína.* Právě se totiž stali novými měchy, protože byli obnoveni milostí svatosti a byli naplněni novým vínem, to jest Svatým Duchem, takže z nich přetévalo Boží slovo ve všech jazycích; a tak tímto zjevným zázrakem naznačovali, že se Církev v jazycích všech národů stane vskutku obecnou.

Letnice jsou zrozením Církve

Sjednocení a společenství je založeno na Novém zákoně

Úryvek ze svatodušního kázání královéhradeckého biskupa Mons. Dominika Duky OP

Duch svatý a modlitba spolu vnitřně souvisí. On to je, který se v nás modlí. Letnice jsou dnem zrození Církve, jsou ale také dnem, kdy si Izrael připomíná předání zákona „Tóry“. Vzpomeňte, že na Sinaji bouřily hromy, bylo vidět blesky, hučel lid, podobně vypadá i událost, o které vyprávějí Skutky v Jeruzalémě ve chvíli seslání Ducha svatého. Tyto přírodní jevy, které doprovázely tuto událost, hovořily současníkům mnohem srozumitelnějším jazykem než nám.

Starozákonní svátek předání Tóry je momentem, kdy izraelské a spřátelené kmeny, které se rozhodnou pro víru v Boha, vytvoří společenství a přijmou zákon. V Jeruzalémě o letnicích jsou také přítomny jednotlivé kmeny, ale Skutky apoštolské jako kdyby zamlčely skutečnost židovského původu, izraelského původu a popisují přítomnost Peršanů, Médů, Elamitů a dalších. Oni vytvoří spolu s ostatními společenství, společenství pod jedním zákonem, pod Novým zákonem: je překonáno rozdělení Babylónské věže. Jak víte, dostavění Baby-

Foto: Koninklijke Bibliotheek

lónské věže končí tím, že si přestali rozumět, rozešli se a rozchod často znamená tiché anebo zjevné nepřátelství. K setkání, k překonání babylónského zmatení posloužili Galilejci; Galilejci naplněni Duchem svatým. A toto sjednocení a společenství je založeno na Novém zákoně.

Nezdálo se vám, jako by četba evangelia do té dnešní slavnosti vůbec nepatřila? Kdo si připomíná o slavnosti svá selhání, své hříchy?

To jsou ona Ježíšova slova o Duchu svatém, který ti dá velikou šanci. Budou vám odpuštěny hříchy, můžete odpustit hříchy! Co má společného hřích s předáváním Tóry, s předáváním Nového zákona? Víc než bychom si na první pohled mysleli. Samotné naší Církvě i naší společenosti právě chybí smysl pro právo, pro zákon. My bychom si měli uvědomit to nehlubší poselství, které přinášejí prá-

dokončení na str. 3

ZPRÁVY

Pražská Arcidiecézní charita věnovala Ugandě nemocnici

V ugandské Buikwe byla předána nemocnice, financovaná pražskou arcidiecézí. Stála 15 milionů Kč, z nichž 10 milionů nasbírali lidé dobré vůle a 5 milionů přidalo ministerstvo zdravotnictví. Nemocnici slavnostně otevřel kardinál Miloslav Vlk, který ji odevzdal diecéznímu biskupovi.

Při této příležitosti kardinál Vlk řekl: „Přišel čas, abychom jako česká církev

přestali pouze vztahovat natažené ruce s prosbou k našim bohatším sousedům, ale abychom se také učili být štedří a rozdávat z toho, co sami máme. Spíše než se snažit mizivou částkou přispět najednou úplně všem trpícím na zemi, bude lepší zvolit konkrétní místa a lidi, a tam pak více rozvinout rozvojovou pomoc.“

apha.cz

Olomoucký arcibiskup oslovil ministra vnitra

Předseda České biskupské konference arcibiskup Jan Graubner se obrátil na ministra vnitra Františka Bublana s dopisem, který se opírá o ministrovo sdělení ve věci event. postihu protináboženských karikatur v ČR, které jsme publikovali. S odvoláním na ministrovo ujištění, že protikřesťanské urážky bu-

dou posuzovány stejně, jako urážky islámu, ho arcibiskup ve svém listě upozorňuje na vulgární protikřesťanský text, jež obsahuje Čítanka pro 8. třídu schválená ministerstvem školství.

Arcibiskup žádá ministra vnitra o jednání v této věci.

RC

Dopis olomouckého arcibiskupa ministru vnitra

Česká biskupská konference
Thákurova 3
160 00 Praha 6

Vážený pan
Mgr. František Bublan
Ministr vnitra ČR
Praha

Vážený pane ministře,
v časopise RC Monitor jsem si přečetl Vaši odpověď na dotaz paní Mgr. Freiové ohledně principu rovnosti, tj. rozlišování mezi přístupem k protiislámským či protikřesťanským karikaturám. Ujišťujete ji nejen o rovnosti, ale také o práci Policie ČR, která pracuje s otevřenými zdroji a na základě vlastních poznatků přistupuje k prověření, zda byl spáchán trestný čin.

Dovoluji si Vás upozornit na jednu takovou ošklivou karikaturu urážející nejen křesťany, ale i všechny slušné lidi. Zvláště odsouzeníhodné je, že jde o učebnici pro školní děti. Jménem České biskupské konference Vás žádám o řádné prošetření této věci i vyvození důsledků.

Jde o Čítanku 8 pro základní školy a víceletá gymnázia – učebnici, příručku pro učitele a audiokazetu vydanou nakladatelstvím Fraus v Plzni. Kniha má schválení MŠMT čj. 24972/05-22 ze dne 5. 8. 2005. Článek od Françoise Cavanna: Jak to vlastně bylo (str. 95–97) vulgárním, urážejícím a nepravdivým způsobem ironicky parafrá-

zuje biblickou zprávu o narození Ježíše Krista. Za zvláště trestuhodné považuji skutečnost, že jde o výchovu školních dětí k neúctě, primitivní vulgárnosti i náboženské a rasové nenávisli. Takové bourání nejposvátnějších hodnot lidstva u mládeže připravuje společenskou tragedii, které nepůjde zabránit.

Proto Vás žádám o neodkladné jednání a zároveň informuji, že arcibiskup pražský Miloslav kardinál Vlk se obrátil se svou stížností na ministryni školství.

S přáním všeho dobra

Jan Graubner
arcibiskup olomoucký
předseda ČBK

Příloha: výběr textu z učebnice
Čítanka 8 (str. 95–97)

V Olomouci 4. 5. 2006

Vážení čtenáři,

děkujeme Vám všem, kteří jste zasláním finančního daru umožnili další vydání RC Monitoru a pomohli pokrýt režijní náklady spojené s jeho vydáváním.

S upřímným Pán Bůh zaplat

redakce

Jak chytat křesťanskou televizi v ČR

TV NOE lze přijímat prostřednictvím digitálního satelitního přijímače běžně dostupného v elektroobchodech.

Soupravy (parabola, konvertor, držák, přijímač) lze koupit už od 2 700 Kč vč. DPH. Stačí nejjednodušší přijímač tzv. FTA pro příjem nekódovaných programů.

Druhou možností je požádat provozovatele místní kabelové sítě o zařazení TV NOE do nabídky.

Pro Prahu a Střední Čechy lze doufat v letošní experimentální šíření TV NOE v B síti DVB-T (Czech Digital Group).

Později snad bude možné sledovat vysílání pomocí vysokorychlostního internetu nebo také prostřednictvím IPTV (televize přes pevnou linku telefonu).

Telepace je připraveno znovu požádat o licenci v digitálním zemském vysílání DVB-T, jakmile bude vypsané.

Proglas

Křesťanská televize obrací lidi na víru

Zakladatel SAT7 Terence Ascott řekl při desetiletém jubileu stanice, že díky pořadům této televize se mnoho lidí v arabském prostoru stalo křesťany.

Stanici SAT7 sleduje 5 až 6 milionů lidí ve Středomoří a v Perském zálivu. Loni se stanici ozvalo telefonicky nebo písemně asi 40 000 lidí, z nichž mnozí se obrátili ke křesťanské víře.

KATH.NET

Křesťané prchají před islámem

Svatý stolec je zneklidněn úbytkem křesťanů v zemích s islámskou většinou. Znepokojivá čísla předložil vatikánský „ministr zahraničních věcí“ Giovanni Lajolo.

Exodus křesťanů nastal v Turecku a v Palestině; v Iránu poklesl podíl křesťanů za posledních 30 let z 0,1 % na 0,01 %. Dramatická je také pozice křesťanů v Iráku a v některých částech Syrie.

Mezináboženský dialog v této situaci považuje arcibiskup Lajolo za nezbytný. Klade důraz na reciprocitu v jednáních s islámem: nestačí, aby dobrou vůli měli vždycky jen křesťané. Ti se také nesmějí stahovat do izolace – tím jen nahrávají radikálnímu islámu, který to považuje za znamení slabosti.

KATH.NET

ZPRÁVY

Francouzský politik kriticky o sekularismu

Ministr vnitra a uchazeč o prezidentský úřad Nicolas Sarkozy vydal knihu *Republika, náboženství, naděje* (Paris, Cerf), která se kriticky dotýká „francouzského tabu“ – zákona z roku 1905 o oddělení Církve a státu. Ministr upozorňuje, že charisma Jana Pavla II. pomohlo změnit image Církve ve Francii. Konstatuje, že náboženství je pro společnost velkou službou: zaměřuje se na slabé a bezbranné, vytváří v hyperaktivní společnosti prostor pro kontemplaci.

Sarkozy tvrdí, že v dnešní době je důležitější budovat chrámy než sportovní stadiony; je třeba přestat chápat laicitu státu jako ostrakismus a začít podporovat velká náboženství daňovou cestou. Říká, že náboženská pasivita těžce dopadá na občanskou společnost.

Kniha má formu interview, otázky kladli profesor filosofie Thibaud Collin a dominikán P. Philippe Verdin. Současně s francouzským originálem vychází italský překlad.

Avvenire

Církev roste nejrychleji v Africe

Podle nejnovějšího vydání „Statisticke ročenky Církve“ roste nejdynamičtěji Církev v Africe: počet katolíků se zde v letech 1978–2004 ztrojnásobil.

Celosvětově vzrostl počet katolíků ze 757 milionů na 1,09 miliardy; současně ale vzrostl počet obyvatel světa ze 4,2 na 6,4 miliardy, takže podíl katolíků klesl ze 17,99 % na 17,19 %. V Africe ale stoupl počet katolíků z 55 na 149 milionů a jejich podíl v africké populaci ze 12,4 % na téměř 17 %.

Z celkového počtu katolíků nyní tvoří Afričané 13,5 % (v roce 1978 to bylo 7 %). Naopak procento Evropanů mezi katolíky kleslo z 35 % na pouhých 25,4 %. Téměř polovina katolíků žije v Amerikách.

Zenit

Oprava

Text článku PhDr. Vojtěcha Bellinga v minulém čísle *RC Monitoru* o rodinné politice nám byl z Občanského institutu omylem zaslán v nedokončené verzi. Na str. 4 vlevo má odstavec věnovaný konceptu rovné daně znít takto:

„Koncept rovné daně počítá s výrazným daňovým zvýhodněním ve výši 2 400 Kč měsíčně tzv. státem zaručeného příjmu na první vyživované dítě, 3 600 Kč na druhé a třetí, 2 400 na čtvrté, a 1 200 Kč na páté dítě. K tomu se navíc připočte částka 6 000 Kč na manžela/ku. Pro nízkopříjmové rodiny bude určen systém negativní daně nahrazující sociální dávku daňovou cestou. Stávající sociální dávky mají být omezeny tzv. rovnou sociální dávkou.“

Čtenářům se omlouváme.

redakce

Španělští socialisté za lidská práva opic

Vládnoucí socialisté chtějí dopřát gorilám, orangutanům a šimpanzům – na základě jejich příbuznosti s člověkem – právo na život, na svobodu a tělesnou integritu. Znamenalo by to například, že by se lidoopi nesměli chovat v ZOO a předvádět v cirkuse. Nesměli by se také využívat ve výzkumných laboratořích.

Církev se k tomuto projektu staví kriticky. Pamplonský arcibiskup Fernando Sepastián řekl: „Vláda chce dopřát opicím práva, která upírá nenarozeným dětem.“

KATH.NET

Německý antidiskriminační zákon přinese křesťanům řadu procesů

Antidiskriminační zákon má být – pod tlakem z Bruselu – schválen ještě do prázdnin. Diskriminace se netýká jen rasy, etnického původu nebo pohlaví, ale i postižení, věku, tzv. sexuální orientace a náboženství.

Církev varuje, že zákon nahrává sektám a „psychostrhu“: kdo má definovat, které přesvědčení je natolik náboženské, aby jim bylo pokryto? Podobně může být křesťanský majitel pozemku nucen ho pronajmout ke stavbě mešity, zaměstnavatel přijmout do zaměstnání sektáře, pronajimatel pronajmout prostory homosexuálům. Zákon má sice církevní klauzuli, která dovoluje církvím najímat lidi svobodně, ale to není dostatečná záruka.

KATH.NET

Řeholnice proti prostituci při fotbalovém MS

Polské řeholnice zahájily kampaň proti nucené prostituci, jejíž vzestup hrozí při fotbalovém mistrovství světa. Sestry chtějí distribuovat informační letáky ve více jazycích.

„Jsme velmi znepokojeny tím, že na mistrovství má být dovezeno až 100 000 mladých žen z nejhudších zemí Evropy,“ řekla Sestra Jolanta Olechová. Sestry chtějí také návštěvnický informovat o pozadí organizované prostituce.

KATH.NET

dokončení ze str. 1

vě letnice, svátek Tóry, svátek Ducha svatého. Nový zákon, ale i naše chápání Tóry dostává nový rozměr. Víme, že každý, kdo zkoumá zákon, normu, ptá se, do jaké míry je on sám ve shodě s normou, zákonem. My víme, že mnoho lidí se domnívá, že zákon není nic než smlouva, konvence. Ježíš ale přináší nový pohled – nepřišel zákon zrušit, ale naplnit!

V jakém smyslu? Právě v tom svatodušním smyslu slova! Zákon nechápeme pouze jako psanou normu, ale jako naplňování vztahu k druhému! K druhému člověku anebo k Bohu jako zákonodárci: Pán Ježíš pak vztáhne tento zákon na sebe. Položil otázku: „Věříš ve mne? Já jsem ten zákon!“ „Cokoli jste učinili jednomu z mých neposlednějších bratří, mně jste učinili!“

nili! Cokoli jste zlého učinili jednomu z nejmenších, mně jste učinili!“ A v tomto smyslu začínáme chápat, že slušnost, přátelství, opravdová láska, není něčím, co je mimo zákon, co nemůže zákonodárce zajímat, ale co se stává podstatou. My ten moderní Babylón překonáme jenom tehdy, jestliže budeme v tomto Duchu chápat i my náš vztah k druhému člověku, k samotnému Bohu. V tom smyslu, kdy Kristus se pro nás stane normou, jeho jednání, jeho slova, kdy náš vztah ke Kristu se stane měřítkem pro posouzení našeho vztahu k druhému a naopak. V tom jsou tedy také letnice zrozením Nového zákona, v tom jsou letnice zrozením Církve, která má být – jak jsme četli – společné očekávání v společenství.

KOMENTÁŘE

Židovský hlas proti Šifře mistra Leonarda

Mají být i nekřesťané znepokojeni?

David Klinghoffer, americký publicista a konzervativní Žid, autor knihy „Proč Židé odmítli Ježíše: bod obratu západních dějin“, vyjádřil v listě *Jerusalem Post* znepokojení nad možnými antisemitskými dopady „Šifry Mistra Leonarda“.

Necelé dva týdny před uvedením filmové verze bestselleru „Šifra mistra Leonarda“ od Dana Browna, natočené společností Sony Pictures, stále vzrůstá neklid mezi tradičními křesťany nad dopadem knihy i filmu. Ale mají být znepokojeni nekřesťané?

Ano, máme být znepokojeni. Zejména Židé si musí uvědomit, jaký dáreček přináší Dan Brown – neúmyslně – právě antisemitům.

Jak už teď každý ví, Brown užívá poutavý dobrodružný příběh, situovaný do přítomnosti, aby nás informoval, že se Ježíš oženil s Marií Magdalenou a že jejich potomci dodnes žijí v Evropě. A dále, že členy této dosud žijící Ježíšovy rodiny chránila po staletí altruistická tajná organizace, Sionské převorství, která svádí úporný boj s ničemnou násilnickou katolickou skupinou Opus Dei.

Opus Dei se prý snaží uchránit tajemství Ježíšova otcovství před vyzrazením. Za Opus Dei stojí katolická církev. Církev se podle filmu celá tisíciletí dopouštěla „největší kamufláž v lidských dějinách“.

Opus Dei, skutečně existující katolická společnost, požádalo společnost Sony, aby uvedla na začátku filmu dementi přiznávající, že příběh je smyšlený – tomuto požadavku studio dosud odmítá vyhovět. Brown sám prohlašuje na začátku svého románu, že jeho vyprávění je založeno na „faktu“: „Sionské převorství – tajná evropská společnost založená roku 1099 – je reálná organizace“, a tak dále.

Historikové odvedli solidní práci, když poukázali na fikce, jimiž jsou protkány Brownovy „fakty“. Zejména, že „Sionské převorství“ je „reálné“ pouze v tom smyslu, že je moderním vynálezem Pierra Plantarda, svérázného Francouze s royalistickými a antisemitskými názory; a „vzniklo“ roku 1956, ne 1099. Plantardova falešná zpráva převzala pouze jméno středověkého mnišského řádu, který zanikl někdy ve 14. století a který neměl s legendami o tom, že měl

Ježíš děti, nic společného.

Může nás zajímat, zda čtenářům Brownovy knihy připadá jeho vyprávění přesvědčivé, ne jako fikce, nýbrž jako pravda. Zdá se, že ano. Podle průzkumu veřejného mínění, jež provedla Barna Group, uvedlo 53 % čtenářů, že kniha „Šifra mistra Leonarda“ pomohla jejich „osobnímu duchovnímu růstu a chápání“.

Ale proč by se o to měl zajímat Žid? Povšimněme si, že údajné spiknutí, které stojí za „největší kamufláží lidských dějin“, se nápadně podobá jinému vymyšlenému spiknutí, proslulému padělků zvanému „Sionské protokoly“.

Spis „Sionské protokoly“, jehož autorem je patrně ruský monarchista a antisemita Golovinskij (1898), hovoří o tajné společnosti židovských starších, která usiluje o to, aby udržela nežidovské národy v nevědomosti o spiknutí, jež má ovládat svět pomocí „darwinismu, marxismu a nietzscheismu“.

V obou konspiračních teoriích se jedno starobylé světové náboženství ukazuje jako masivní podvod, jehož cílem je získat nebo udržet moc. Podle Dana Browna je „Sionské převorství“ parta kladných hrdinů. Čekají na pravý okamžik, aby vynesli na světlo tajemství o Ježíšových dětech a zasněžili svět do uctívání „bohyně“, nejspíš Marie Magdaleny.

Mezitím katolická církev osnuje spiknutí, aby navždy potlačila pravdu o „posvátném ženství“. Opus Dei je odhodláno nezastavit se před ničím, ani před vraždou, aby udrželo mužskou církevní hierarchii u moci.

Pierre Plantard (1920–2000), francouzský monarchista a antisemita, jemuž vděčíme za „Sionské převorství“, věnoval velkou část života vymýšlení bezvýznamných esoterických organizací, jež měly „očistit“ Francii od špatných vlivů modernity – a od judaismu. V roce 1940 psal o „strašlivém zednářském a židovském spiknutí“, jež hrozí Francii.

Sionské převorství bylo jednou ze skupin, jež vyvolal v život. Hlavním smyslem tohoto okultního řádu bylo podporovat Plantardovo tvrzení, že je žijícím dědicem starodávného merovejského rodu francouzských králů, jejichž „svatou krev“ převorství střežilo. Myšlenka, že Merovejci byli potomky Ježíše a Marie Magdaleny, byla přidána později.

Foto: archivo

Kromě upoutání pozornosti na slovo Sion je oběma konspiračním teoriím společné umění, jak zacházet s idejemi, s nimiž nesouhlasíte. Dan Brown, místo aby vzal tvrzení křesťanské víry v jejich běžném smyslu a argumentoval proti nim (jak mimochodem sám činím ve své knize), líčí náboženství samo jako založené na vědomém klamu. To ho zbavuje nutnosti uvádět vůbec nějaké argumenty.

Antisemité dělají totéž. Místo aby čestně vystoupili proti darwinismu, marxismu nebo modernitě obecně, vykonstruují příběh o judaismu jako o lži a spiknutí. „Sionské protokoly“ zůstávají globálním jevem s ohromující popularitou, zejména v arabském světě.

Zdůrazňuji, že Dan Brown nikdy nezamýšlel podporovat bigotní fanatismus. Ale věci konspiračních teorií prokázal neobyčejnou službu tím, že své čtenáře cvičí v návyku paranoidní, naivní důvěřivosti. Pro lidi oddané hledání pravdy zkoumáním a argumentací je to deprimující.

Pokud jde o Židy, není pro nás dobré, když se kultura, v níž žijeme, obrací k zábavným fantaziím a falešným představám na účet náboženství, které není v módě. Úspěch Brownovy knihy, nyní přetvořené ve filmovou bombu těžkého kalibru, je skutečně špatná zpráva.

David, Klinghoffer
Jerusalem Post

KOMENTÁŘE

Křest ohněm

Potřebujeme obnovu v Duchu svatém?

Charismatické nebo letniční hnutí, obnova v Duchu svatém — to jsou pojmy, pod nimiž si většina věřících dlouho nedovedla nic konkrétního představit — ještě nevěděli, co to je. Dnes se může zdát, že to většina „ještě stále“, ale možná také „už“ neví. Ale snad je to jen tím, že po mocném vylití Ducha v minulém století se vláha rozlévá dál — není tedy možná už tolik vidět, ale o to je jí více v skrytu, protože se vsakuje ke kořenům a tam pracuje. Že by papežský kazatel P. Raniero Cantalamessa, který byl vzácným hostem loňského ročníku Katolické charismatické konference v Českých Budějovicích, neměl tak docela pravdu, když říkal, že potřebujeme nové vylití Ducha svatého? V tom však nelze nemít pravdu — copak je čas, kdy nepotřebujeme být více naplněni Duchem svatým? Copak po něm naše žalostné životy a porušený svět a zmučené „Kristovo tělo“ nevolají?

Svědectví místo teorie

Nejsem teolog ani historik, nemám průpravu k tomu, abych analyzoval příběh a situaci letničního hnutí v katolické církvi. Mohu jen přispět tím, co jsem dostal — zkušeností z loňské Katolické charismatické konference v Českých Budějovicích, která čerpala bohatou tematiku z úryvku o emauzských učednících — z univerzálního příběhu o obrácení a o setkání s Kristem v Písmu a v Eucharistii.

Pro mne to bylo nové. Ne, že bych o „zdvihačích rukou“ a „mluvení v jazycích“ neslyšel. Moje mladší sestra, které má lví podíl na mém obrácení, je evangelikální křesťankou a její přátelé jsou i mými přáteli. Ale uprostřed charismatických projevů ostatních jsem se cítil vždy poněkud nsvůj, nemohl jsem se do toho vpravit a nutit se mi přišlo neupřímné a tedy Bohu nelibé. A když už jsem to zkusil, moc mi to nešlo. Ale jak jsem toužil! Rozhodl jsem se, že se Božímu Duchu pokusím přiblížit v domácím prostředí, v katolické církvi.

Hned první den v Budějovicích mne utvrdil v tom, že jsem na správném místě a v pravý čas. V zaplněném klášterním kostele Obětování Panny Marie se sloužila mše svatá. Standardní liturgie. Ale přece jen na ní bylo cosi nadobyčejného, co se však projevovalo v tom nej-

Foto: <http://www.ccho.cz>

běžnějším — „lid“ dokonale odpovídal. Jako jedno tělo vedené jedním duchem, jako jedna ústa. Nikde a nikdy jsem ještě nic takového nezažil. Absolutní kázeň a pokoj. Duchem byl přítomen nejenom Bůh, ale také shromáždění lidí.

Letnice — čas prvotiny

A milost byla všude. Když jsem přišel na pokoj, představil se mi mladý novokněz Pavel. Tak mi Bůh dal vzácného přítele. Na konferenci mne nikdo do ničeho nenutil, vše mělo řád i dost svobody. Za chvíli jsem toužebně a blaženě vztahoval k Bohu ruce také. Nebylo nic přirozenějšího. Byl však i dostatek času na hluboké a pokorné usebrání. Velmi mne zasáhla třeba přednáška sestry Veroniky Barátové z Komunity blahoslavenství na větu „Něco jako by bránilo jejich očí“. Její vystoupení se proměnilo v katechezi a duchovní cvičení, které mohu charakterizovat tak, že kdybych byl nevěřící, uvěřil bych v tu hodinu. Konaly se i výběrové semináře zaměřené na zcela praktické otázky křesťanského života.

Hostem konference byl také herec Radovan Lukavský. Na večerním setkání s ním, které moderovala jeho vnučka Klára, bylo nabitě. Umělec se světil, že mu charismatické prostředí doporučeno zrovna nebylo, ale byl moc rád, že se nechal přesvědčit a tak se dočkal příjemného překvapení. Sportovní halu s asi dvěma tisíci lidmi naplnila rodinná atmosféra a pan Lukavský vyprávěl velmi otevřeně o svém životě, především o své duchovní cestě.

Nezapomenu, jak jsem viděl zástupy směřující ke svátosti smíření, viděl jsem v úžasu tiché a neokázalé tažení kně-

ží proti temnotě — rytíři Krista Krále se „opásali“ štólu a hodiny zpovídali desítky lidí.

Charismatické hnutí jistě nejsou excentrickové, které by spojovala pochybná choutka společně vykřikovat a komíhat se se zdviženými rukama, nebo dokonce drmolit nějaké nesmyslné zvuky. Určitě ne, mám za to, že je pro zamilované. Ne, že by jenom tito věřící Boha milovali víc než jiní (vždyť i projevy letniční zbožnosti mohou přejít ve zvyk), ale snad je hnutí charismatické obnovy pro vášnivější srdce. Ale opět se musím opravit: Copak je Duch svatý jenom pro někoho? Copak Trojjediná Láska se odměňuje, jako když myšička vařila kašičku? Plnost Božího Ducha je tu pro kohokoliv, kdo hluboko uvnitř touží probudit svoje srdce k pravému životu, kdo touží svoje srdce roztrhnout a nechat přívaly Ducha, aby milosrdně zaplavily, rozpustily a odnesly vše nečisté, ano, aby v plné síle stále „křtily“ duši. Plnost Božího Ducha je tu pro kohokoliv, kdo touží nechat Boží oheň, aby v něm sežehl vše mrtvé a vyschlé a zářil z něho jako světlo, které má osvěcovat každého člověka a svítit všem lidem. Není snad potřeba planout a osvětlovat v této tmě? Pramenit a zavlažovat v této poušti? O Letnicích dal Hospodin na hoře Choréb Izraeli podmínky Smlouvy — Písmo, vedoucí ke spáse. O Letnicích ve Večeřadle dal Hospodin církvi svého Ducha. Cožpak nám nedá dary (charismata) Ducha, když o ně budeme prosit, abychom nesli jeho ovoce a tím vydávali hojný užitek — prvotiny Božího království?

Ondřej Prokop Vaněček
Autor je publicista.

KOMENTÁŘE

Antidiskriminace a křesťanství

V *RC Monitoru* ze dne 13. 4. 2006 byl uveřejněn článek MUDr. Romana Jocha „Antidiskriminační zákon – další útok proti tradičním svobodám“, jenž se ostře vyslovoval proti přijetí této zákonné předlohy Poslaneckou sněmovnou. Některé argumenty autora měly být snad nadsázkou (diskriminace jako trestný čin, diskriminace v inzerátech na seznamení), jiné vycházely ze staršího textu (obavy z antiklerikálních učitelů na církevních školách), další opomenuly dodat, že tato právní úprava již v ČR platí (veškerá diskriminace v zaměstnání je již zakázána zákonem práce) a ještě další předpokládaly nejhorší možný výklad pojmů zákona, zejména ustanovení §5, dle kterého je rozdílné zacházení možné – v zásadě – vždy, je-li pro něj ospravedlnitelný a přiměřený důvod. Kromě těchto – dle mého – nepravdivých či manipulativních argumentů, uvedl ale autor i důvody, které nelze vyvrátit tak jednoznačně, a proto bych chtěl krátce vysvětlit smysl boje proti diskriminaci a zamyslet se nad vztahem křesťanů k němu.

Pojem diskriminace je zanesen silnými a protichůdnými emocemi. Diskriminace není prostě „rozlišování“, jak by etymologie naznačovala (mnozí se bojí, že antidiskriminace má za cíl něco jako barvoslepost, tedy nevnímat rozdíly), nýbrž znevýhodňování v určitých právních stanovených situacích (např. v zaměstnání či při poskytování služeb) dle určitých právních stanovených znaků

(např. věk, pohlaví, národnost), není-li pro to ospravedlnitelný důvod. Jaké pohnutky může mít diskriminující osoba? Zprvu může sledovat vlastní prospěch diskriminujícího, který chce např. pilně zaměstnanec či řádné nájemníky. A k tomu účelu použije předsudečných šablon: zdravotně postižení jsou nevykonatelní, Romové dělají nepořádek. Není tedy např. zakázáno chtít zaměstnat schopného pracovníka a odmítnout horšího, ale nesmí se jejich schopnost rozhodovat dle např. etnického původu. Antidiskriminace zde tedy čelí tomu, aby se určitá rozhodnutí činila na základě určitých předsudků.

Diskriminující může dále chtít vyjádřit své přesvědčení, např. komunismus byl špatný a tak odmítnu zaměstnat komunistu, ač nemám předsudek, že by tento člověk špatně pracoval. Nebo odmítnu ve svém domě ubytovat homosexuála, byť by byl dobrý nájemník. Zde jde o právo použít svůj majetek a své postavení ne k prospěchu svému, nýbrž ve prospěch určité věci. Zde se zastavme! Musí být pro křesťany nepřijatelné, zakáže-li stát toto v zájmu sociálního smíru? Existují určité křesťané, kteří považují za svou povinnost čelit „hříchu“ tím, že budou diskriminovat „hříšníky“. Jde ale vždy skutečně o hřích a ne jen třeba o jiný názor? A je diskriminace správnou reakcí (byť v případě dle katolického učení objektivních hříchů: nemanželské soužití, nebo homosexuální svazek)? Diskrimi-

nace by zde byla reakcí z pozice síly, která zpravidla vyvolá na druhé straně ne reflexi, nýbrž zatvrdelou ukřivděnost. Diskriminace by navíc byla spíše projevem slabosti a ohroženosti: nevěřím v sílu slova, nýbrž musím jej podpořit i jistým násilím. Diskriminace by byla opakem role křesťanů jako kvasu a soli země, které mohou působit právě tím, že se nestraní světa. Nevěřím zkrátka, že Bůh může po někom chtít, aby prosazoval Jeho vůli diskriminací. Naopak vyjádření určitého morálního soudu diskriminací není.

Třetím důvodem diskriminace může být nereflektované nebo i reflektované setrvávání při určité tradiční praxi, která pochází z dob, kdy diskriminace ještě nebyla vůbec vnímána (chlapci platí do tanečních méně než dívky naopak na diskotéky chodí občas ženy zadarmo). Antidiskriminace tyto zvyklosti paušálně nezruší, nýbrž provozovatel se bude muset zamyslet, zda-li jsou tyto rozdíly oprávněné.

Nevidím tedy žádný rozpor antidiskriminace přímo s křesťanstvím. Postoj křesťanů záleží na jejich – s křesťanstvím nesouvisejících – politických názorech na roli státu: pro některé se jedná o další projev státního dirigismu, většina bude – asi jako u ochrany spotřebitele – ráda, že zákon dá těm slabším do ruky efektivnější prostředek obrany před diskriminací.

Mgr. Pavel Čížinský

Poradna pro občanství, občanská a lidská práva

Křesťanství a „diskriminace“

Ve svém článku jsem argumentoval, že antidiskriminační zákony jsou škodlivým omezením svobody člověka se s někým jiným sdružit či nesdružit, uzavřít smlouvu či ji neuzavřít – a vyjádřit tak své mravní přesvědčení o dobru či zlu jeho smýšlení či jednání. To můj oponent Mgr. Čížinský nepopírá; považuje to za správné.

Má pravdu, že onu svobodu rozlišování při uzavírání smluv v pracovně-právním vztahu již dnes zakazuje zákoník práce. Jsem-li majitelem soukromé školy a zjistím, že můj učitel matematiky je přesvědčeným nacistou, já ho propus-

tit nesmím, pokud učí matematiku dobře. Pan Čížinský to považuje za správné, já za nespravedlivé; rád se kdykoli s jakýmkoli nacistou utkám v diskusi, pokud není u moci, či se zbrání v ruce, pokud u moci je, ale pokud zjistím, že můj zaměstnanec má názory podle mě hanebné, já ho ze svých peněz platit nechci (což bych teď musel). Tím, že bych využil své svobody se s ním nesdružovat, dal bych mu najevo, že je vyvrhelem lidské společnosti na základě volby svých názorů.

Bylo by to nekřesťanské, jak se snaží naznačit pan Čížinský? Souhlasím

s ním, že musíme sedmasedmdesátkrát odpustit hříšníkově, ale dodávám, že každé musíme nenávidět hřích. Je však křesťanskou láskou k hříšníkově nedat mu najevo skutkem – nikoli násilným skutkem, jak nepravdivě naznačuje pan Čížinský, nýbrž skutkem nenásilným (např. odmítnutím pronajmout mu byt ve vlastním domě), že je s ním něco v nepořádku?

Je naopak křesťanské zákonem přinutit věřícího majitele domu nechat provozovat ve svém domě soukromou aktivitu, již považuje za velice nemravnou?

dokončení na str. 8

DOTAZY ČTENÁŘŮ

Sionismus a křesťanství

Řada čtenářů vyjádřila přání seznámit se stanoviskem učitelského úřadu na různé aktuální otázky. Na zaslané dotazy týkající se víry a mravů odpovídají kněží Řádu bratří kazatelů (dominikánů) s úmyslem stanovisko Církve srozumitelně zprostředkovat. Dotazy lze zasílat na korespondenční adresu redakce uvedenou v tiráži.

Jak se Církev dívá na sionismus? Může být katolík sionistou? Dovoluje to učení Církve?

Jan Krůta

Církev přímo k sionismu neříká nic, podobně jako se konkrétně nevyjadřuje k mnoha jiným společenským fenoménům a hnutím. Moudře si uchovává odstup a víceméně jen definuje jasná pravidla, nepřijatelné pak je to, co je s nimi v rozporu. Porovnávat s nimi sionismus je poněkud obtížné, protože se nejedná o nějakou koherentní a jasně definovanou ideologii. Je ale zcela jasné, že je zcela neslučitelné s katolickou vírou a mravy jak terorismus (cf KKC 2297), kterého mnozí sionisté používali při prosazování svých cílů (a mezi jeho oběťmi byli i křesťané), tak jakési „zbožšťování“ státu (cf KKC 2112), ke kterému toto hnutí jevílo tendence a pochopitelně i ateismus (cf KKC 2123–2126), který vyznávali mnozí ze zakladatelů sionismu.

Je dost těžké představit si, jak by katolík mohl být sionistou. Sionismus nikdy nebylo jednoduše hnutí a jeho historická podoba dosažením ustanovením státu Izrael v roce 1948 vlastně ztratila opodstatnění. Pokud by šlo o prostou sympatii ke státu Izrael, podporování jeho práva na existenci, tak jde jistě o věc mravně nezávadnou, je však otázkou, zda ji lze nazvat sionismem. Poněvadž se však sionismus vždy profiloval sekulárně a jeho základem tudíž nebylo náboženství (sionismus byl odmítnut většinou ortodoxních židů a roztržka mezi Židy sekularizovanými a Židy, kteří jsou i židé, trvá vlastně až dodnes), praktikující katolík jej čistě teoreticky může přijmout v jisté podobě za vlastní (v tom smyslu, že pro sionismus není náboženské vyznání rozhodující, tudíž není vázán čistě na židovskou víru). Nejsnáze si to lze představit tak, že by šlo o Žida (národnost) žijícího v Izraeli, který by konvertoval ke katolictví a i po své konverzi by pokračoval ve své občanské angažovanosti v prospěch vlastního státu, což je jistě nejen legitimní, ale i žádoucí činnost. Nikdy však nesmí být vlastní stát či národ nadřazen víře, tím méně se víra smí stát jakýmsi „beranidlem“ pro prosazo-

vání politických cílů (je vhodné vzpomenout, že papežové disciplinárně zasáhli proti vícerym praktickým projevům excesivního nacionalismu ať už jakékoliv národnosti). Někteří Židé počítají k sionistům prostě i křesťany provozující filantropii ve prospěch Židů a státu Izraele (k takovémuo statutu je ovšem třeba být nadán buď penězi, nebo politickým vlivem, případně obojím).

Vztah k izraelskému národu je pro věřícího katolíka jistým způsobem nutně odlišný od ostatních národů. Je zřejmé, že tento národ je objektem zvláštního požehnání, tento národ obdařil Bůh svou smlouvou a v tomto národě a jako jeho člen se narodil i náš Spasitel a Pán Ježíš Kristus, z něj pocházeli Panna Maria i všichni apoštolé. Vztah Církve k židovskému náboženství má výjimečnou pozici oproti ostatním náboženstvím, jak výslovně praví KKC v článku 839. Zde také připomíná slova svatého apoštola Pavla (Řím 11,29) o neodvolatelnosti Božích příslibů. Ty byly jistě dány především ve vztahu k náboženské příslušnosti a pravé víry v Boha Izraele (jak osvětlují četné texty Nového zákona, mj. Mt 3,9; Jn 8,33nn; Gal 3,7nn a další), toto zaslíbení se však realizovalo v rámci zcela konkrétního národa v etnickém a kulturním slova smyslu. Je zde jistá potíž v posunu mezi Novým a Starým zákonem, protože Nový jaksi situuje do duchovní roviny dobra příslibená tím Starým, takže nelze argumentovat četnými místy Starého zákona (který je pro nás stejně posvátný a stejně inspirovaný jako pro židy), která přisuzují konkrétní území izraelskému národu, jako by byl součástí naší víry zjevené od Boha fakt, že některá místa Blízkého východu patří nutně dnešním příslušníkům židovského národa (v etnickém slova smyslu). Je nutné přinejmenším korigovat někdy rozšířené pojetí agresivních Židů, kteří násilně obsadili území patřící mírumilovným muslimům. Vždyť ti sami je předtím vojensky dobyli na úkor křesťanské Byzantské říše. V současné nesmírně složité politické situaci na Blízkém východě nám nikterak nepomůže podrobné historické zkoumání a zjišťování otázek typu „kdo je za co zodpo-

vědný“ (což ovšem neznamená, že by takové úsilí nebylo žádoucí, právě naopak), ale spíše pragmatické řešení, které bude nejméně bolestivé. Celkově panuje shoda, že by mělo spočívat v existenci dvou oddělených států izraelského a palestinského a dá se říci, že praktikující katolík by neměl popírat právo na existenci ani jednoho z nich, ať už jsou jeho osobní preference jakékoliv (církvní autority se vícekrát velmi naléhavě vyjádřily ve prospěch mírového řešení, které je jiným způsobem zřejmě nedosažitelné).

Osud našich křesťanských bratří je často na okraji problému konfliktu mezi židy a muslimy a často je jako hrací kartu používají obě strany. Protože snad však je někdy problém nahlížen zkresleným prizmatem „ubohých muslimů a křesťanů“ nelitostně pronásledovaných po zuby ozbrojenými Izraelci, je potřeba upozornit na to, že takovéto vidění není spravedlivé a zatímco izraelská strana používá ke své obraně legitimní prostředky, které jsou v souladu s katolickou morálkou (rozhodně co se týče obecné roviny, konkrétní případy samozřejmě vyžadují přesné konkrétní posouzení), sebevražedné teroristické útoky v ní souladu pochopitelně nejsou.

V současné době je klasický sionismus mrtev, pokud jde o násilné akce (tím jsou míněny násilné akce vůči izraelské státní správě, která jim nepřipadá dost „radikální“ – vzpomeňme například na atentát na premiéra Rabi- na), k těm přistupují především náboženští radikálové (na rozdíl od minulosti viz výše), kteří se sionismem nemají nic společného a stát Izrael má dostatek běžných mocenských prostředků k obhajování své nezávislosti a bezpečnosti. Není v rozporu s vírou mu projevovat sympatie či účast, stejně jako není v rozporu s vírou je prokazovat jakékoliv jiné zemi (řeč je o zemi, nikoliv politickém režimu), posouzení jeho jednotlivých činů (které nejsou vždy bezproblémové, stejně jako činy jiných států) záleží vždy na konkrétní situaci a to jsou mantinely, v nichž se musí na politické rovině držet potencionální „křesťanští sionisté“.

fr. Ludvík Vít Grundman OP

NA ZÁVĚR

dokončení ze str. 6

To je implikací argumentů pana Čížinského.

Návrh antidiskriminačního zákona rozšiřuje pošlapání práv občanů svobodně uzavírat na svém majetku smlouvy s lidmi dle vlastního přesvědčení z pracovně-právních vztahů i na oblast bydlení. Mějme občana ČR muslimského vyznání, vahhabistického směru, a politického přesvědčení, že Usama bin Ladin je sumou vši moudrosti. Nespáchal-li tento občan trestný čin (zatím?), nikdo mu nebude moci odepřít pronájem bytu ve svém domě, bude-li antidiskriminační zákon schválen!

Tvrdit, že křesťanství vyžaduje schválení antidiskriminačního zákona, je jako tvrdit, že Zakladatel křesťanství se zřejmě nechoval dostatečně křesťansky, pokud ve svých sympatiích diskriminoval mezi apoštolem Janem a apoštolem Jidášem.

Dr. Roman Joch
Občanský institut

Děkujeme za vaše ohlasy. Těšíme se na vaše podněty, které můžete zasílat na adresu redakce uvedenou v tiráži. Čtenářské dopisy jsou redakčně kráceny a nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce.

Przněním jazyka nazval biskup Duka naši současnou módu, kdy používáme zbytečně anglických výrazů. Předtím jsme používali z jiných důvodů rusismů.

V článku o rodinné politice se Vojtěch Belling zabývá analýzou z „newsletter“, zmiňuje individuální formy péče o děti (au-pair, babysitting), programy čerpá z „think-tanků“. A ten rusismus se tam najde v „převládnutí programových prvků“.

1. RC Monitor má na čtenáře vysoké požadavky, poněvadž jej zasype termíny od „dikasterium“ (není ani v Akademickém slovníku cizích slov a kdo se učil řečtinu?) až po babysitting. A stačilo by termín diskrétně vysvětlit nebo hledat české synonymum.

2. Křesťanská filosofie pěstuje logiku a bývala úsporná ve svých vyjádřeních. Zmíněný komentář V. Bellinga je roz-

vláčný se skrytou snahou, aby nic neřekl a nešel s kůží na trh.

Přeji Vám vyvážené působení k prohloubení duchovní kultury a víry.

Milan Šulc, Havlíčkův Brod

Kdyby ODS jako celek stála za křesťanskými zásadami, pak by to v parlamentu muselo být vidět např. při hlasování o potrately, eutanázii, klonování, o vlastnictví Sv. Víta a zákonech s církevní problematikou. To by se křesťanství členové ODS museli při hlasování v parlamentě jako skuteční křesťané projevovat. Jen málo z nich je ochotno připomenout národu křesťanské zásady. Křesťan, je-li opravdový, je jím stále, i kdyby měl za hájení křesťanství utřít posměch všech těch bývalých soudruhů.

Václav Špilar, Praha

Liturgická čtení

28. 5.	Neděle	Sk 1,15–17.20–26, Žl 103, 1 Jan 4,11–16, Jan 17,11b–19 <i>7. neděle velikonoční</i>			
29. 5.	Pondělí	Sk 19,1–8, Žl 68, Jan 16,29–33 <i>sv. Maximin (Trevírský)</i>	1. 6.	Čtvrtek	Sk 22,30; 23,6–11, Žl 16, Jan 17,20–26 <i>sv. Justin</i>
30. 5.	Úterý	1 Petr 3,1–9, Žl 128, Lk 8,1–3 <i>sv. Zdislava</i>	2. 6.	Pátek	Sk 25,13b–21, Žl 103, Jan 21,15–19 <i>sv. Marcelín a Petr</i>
31. 5.	Středa	Sof 3,14–18, Iz 12, Lk 1,39–56 <i>Navštívení Panny Marie</i>	3. 6.	Sobota	Sk 28,16–20.30–31, Žl 11, Jan 21,20–25 <i>sv. Karel Lwanga a druho</i>

4. 6.	Neděle	Sk 2,1–11, Žl 104, Gal 5,16–25, Jan 15,26–27; 16,12–15 <i>Seslání Ducha svatého</i>			
5. 6.	Pondělí	2 Petr 1,2–7, Žl 91, Mk 12,1–12 <i>sv. Bonifác</i>	8. 6.	Čtvrtek	2 Tim 2,8–15, Žl 25, Mk 12,28b–34 <i>sv. Medard</i>
6. 6.	Úterý	2 Petr 3,12–15a.17–18, Žl 90, Mk 12,13–17 <i>sv. Norbert</i>	9. 6.	Pátek	2 Tim 3,10–17, Žl 119, Mk 12,35–37 <i>sv. Efrém Syrský</i>
7. 6.	Středa	2 Tim 1,1–3.6–12, Žl 123, Mk 12,18–27 <i>sv. Norbert</i>	10. 6.	Sobota	2 Tim 4,1–8, Žl 71, Mk 12,38–44 <i>sv. Bohumil</i>

RC MONITOR — zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Publikované zprávy jsou zveřejňovány na zpravodajském serveru <http://res.claritatis.cz>. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474.

Korespondenční adresa redakce: Res Claritatis, Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/2400.

Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, JUDr. Ing. Jiří Karas, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová. **Teologický poradce:** P. Mgr. Pavel Mayer OP.

Objednávky: Noviny jsou distribuovány zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na korespondenční adrese redakce. Jejich vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo činí přibližně 10 Kč, což ročně znamená 240 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.